

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

XCIX. Declarantur quæstiones circa jejunii leges a Summo Pontifice
instauratas propositæ. 8. Julii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

Eidem committitur unio Monasteriorum ad paupertatem redacta, cum consilio &c.

Provincia Poloniæ obedientiam præstitit Proto-Archimandrita, sub conditione.

Pontifex id improbat, & absolutam obedientiam imperat, comminatis canonicis poenis &c.

ut nulli melius, quam ipsi, demandari posse iudicemus gravioris momenti negotium, quod hic subiungimus. Plura nempe Monasteria in Provincia Poloniæ esse novimus ad eam paupertatem redacta, ut vix duos, aut tres Monachos alere possint: In huiusmodi rerum statu, Canonice Leges præcipiunt, plurimum Monasteriorum Unionem faciendam esse, donec in singulis Monasteriis decem, vel saltem octo Monachi commodè congregari valeant. Ad multa igitur laudabiliter hucusque peracta hoc etiam addat Metropolitanus, (cui Nos idipsum demandamus, omnesque facultates ad hoc necessarias, & opportunas impertimur) ut simul cum Proto-Archimandrita, & Consultoribus Generalibus, necnon Provinciali Poloniæ, eisdemque Provincia Consultorio, ad huiusmodi tenuiorum Monasteriorum unionem peragendam incumbat. Quod sanè proficuum opus ipsius curâ, ut confidimus, rectè perficiendum, ubi relatio deferretur, auctoritate Nostra comprobare, & confirmare non dubitabimus.

§. 30. Electionem quidem Proto-Archimandrita in supramemorato Capitulo jam sequutam, ab utraque Provincia acceptam fuisse non sine voluptate cognovimus. Verumtamen aliam fuisse vidimus formam, quâ Monachi Provinciae Lithuanicæ ipsam acceptarunt, ab ea, quâ usi sunt Monachi Provinciae Poloniæ. Siquidem illi absolutam obedientiam, & subjectionem Proto-Archimandrita jurarunt; hi verò huiusmodi conditionem apposuerunt: *Si dictus Electus cum expositis ad approbandum Sanctæ Sedi Apostolicæ Constitutionibus approbabitur, neque munus suum exerceat in Provincia Polona, non promulgata a Sancta Sede Apostolica approbatione.*

§. 31. Et sanè Apostolicæ Sedis dignitati convenientius, fortasse a Nobis rescribi potuisset, suspendendo approbationem Capituli, & promptam ante omnia exigendo Provincia Poloniæ obedientiam, eique omnino similem, quam Provincia Lithuanicæ electo Proto-Archimandrita præstiterat. Verum quum illud Nobis minimè suadere possimus, cunctationem huiusmodi originem ducere ex defectu debite observantiæ erga Sanctam hanc Sedem; in qua colenda, & observanda insignes semper se præbuerunt Polonæ Nationis Alumni; libenti animo adducti sumus, ut intentionem saltem eorum, qui ita se gesserant, excusatione dignam Nobiscum reputaremus: Omnique morositate seposita, totius rei disquisitionem aggressi sumus; Congregationes convocavimus, eisdemque coram Nobis haberi volumus; minimèque obstantibus reliquis negotiis, & perturbationibus, quibus plus æquo undique obruimur, animum ad scribendum appulimus, omnesque Vobis in hac Epistola Resolutiones exposuimus, quas, cum prædictæ Congregationis consilio, maximè opportunas, & necessarias esse iudicavimus. Ex quarum resolutionum tenore quum omnes tergiversandi causæ sublatae sint, minimè dubitamus, quin Provincia Poloniæ id ipsum sequatur, quod iam Lithuaniaa Provincia peregit. Quod si eadem in suscepta obediendi repugnantia perseveraret, non sine magno profectò animi Nostri dolore ad ea Nobis deveniendum esset aciora juris remedia, quæ ab Ecclesiasticis quidem Legibus contra inobedientes districtè constituta sunt, sed quæ nunquam a Nobis adhibenda esse speramus contra Religiosos Viros adeo conspicui Ordinis sectatores, aut contra Nationem, quam tanto pietatis studio diligimus, ob præclara ipsius erga Apostolicam Sedem promerita, quorum, ut recentiora omittamus exempla, iam usque a temporibus Prædecessorum Nostrorum Clementis III., Innocentii IV., & Gregorii XI. eximia & nunquam interitura monumenta extiterunt.

§. 32. Congregationis de Propaganda Fide Præfectus est Venerabilis Frater Noster Vincencius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Petra Episcopus Prænestinus; cuius adeo illustre nomen ubique est, ob multa & proficua Opera ab ipso conscripta, & publicis Typis vulgata. Horum verò negotiorum Relator apud ipsam Congregationem est Venerabilis itidem Frater Noster Petrus Aloysius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Carafa Episcopus Albanensis, qui summa diligentia, ac sedulo studio atque labore, eorum seriem tam scripto, quam voce digessit, atque explanavit. Hæc Vobis comperta esse volumus, ut intelligeretis, quam benè rebus Vestris consultum sit, per huiusmodi laudabilium Fratrum Nostrorum industriam, atque peritiam; quorum profectò operam in iis, quæ agenda remanent, neque defecturam, neque cessaturam esse, Vobis asserere non dubitamus; ut quam pro reliquis pendendum adhuc rerum definitionibus opportuna a Vobis documenta pro animi Nostri instructione transmissa fuerint, iidem statim Nobiscum agere prætermitturi non sint, ut tanti ponderis operi suprema demum manus imponatur. Nos interim Vobis, quos Paternæ dilectionis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 2. Maji MDCCLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Declarantur Quæstiones circa jejunii leges a Summo Pontifice instauratas, præpositæ.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Compostella.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

SI Fraternalitas Tua secum reputabit quot gravissimis & maximis curis propemodum obruamur, quantumque, hoc præsertim difficillimo tempore, prorsus Nos teneat imposta tenuitati nostræ sollicitudo omnium Ecclesiarum, non sanè mirabitur tamdiu sibi præcastinatum fuisse responsum ad eas Literas, quibus Apostolica auctoritate dissolvendas rogasti obortas in Hispania disputationes aliquas, e duabus nostris Epistolis ad omnes Episcopos superioris Anni MDCCLII. xxx. Maji, & xxii. Augusti, quibus intra legitimos fines coércuimus invalescentem Ecclesiasticæ jejunii relaxationem. Potius tibi in mentem veniet cogitare de singulari nostro in religiosissimam Hispanam Ecclesiam amore, unde Nos immensa licet rerum mole fatigatos ad expediendum sibi in omni sua perplexitate salutis iter opem nostram præsto habet.

§. 1. Quamquam igitur, dum prænuntiatas Constitutiones edidimus, non aliud propositum Nobis fuerit, ac refrænare paucorum nimis ingenio fidentium Theologorum licentiam, qui opinionum novitate gaudent; nec otium, nec animus Nobis fuerit definire quicquid subtili indagatione deduci possit ex proposita a Nobis jejunandi regula; tamen eximia paterna caritate complectimur adeo observantissimos Romanæ Sedis Hispanos, tantique facimus obsecrationes tuas, ut occurrere anxietati vestræ libenter adjecerimus animum, & Nos ipsi quæstiones abs te propositas dirimendas constituerimus. Sic autem se habent.

I. Utrum, qua in anteceditis nostris literis in forma Brevis de unica comestione, & de epulis non permiscendis, præscribuntur, sub gravi etiam præcepto prohibeantur?

Cardinales, Congregat. Præfectum, & Causæ Relatorem, commendat.

Ac ulteriores Providentias promittit.

Dat. die 2. Maji 1744.

XCIX.

Exordium.

Pontifex non discipulantium quæstionibus, sed disciplina relaxationi obviam ire intendit.

Propositis tamen Dubiis, ut infra, rescribit.

Respon-

Respondemus: Concedentes facultatem vescendi carnibus tempore vetito, sub gravi teneri eisdem facultates non aliter dare, quam geminis hisce adiectis conditionibus, videlicet unica in diem comestionis, & non permiscendarum epularum. Eos verò, qui huiusmodi facultatibus utuntur, sub gravi ad binas ipsas conditiones implendas obligari.

II. An ii, quibus concessum est vesci carnibus, possint in vespertina refectione, ea quantitate carnis vesci, qua jejunantibus permittitur?

Respondemus, non licere; sed opus habere eo cibo, eaque uti portione, quibus utuntur homines jejunantes recta metulosa conscientia.

III. An qui jejuni tempore vesci carnibus permittuntur, & unica comestione uti debent, horum jejunantibus prescriptam servare opus habeant?

Edicimus, observandam iis esse.

IV. Quanam sint epula licita, qua verantur cum interdicitis conjungi?

Respondemus: Epulas licitas pro iis, quibus permittum est carnes comedere, esse carnes ipsas. Epulas interdicitas esse pisces, adeoque utrumque simul adhiberi non posse. Piscibus tamen edendis non interdicitur ii, quibus datur tantum facultas adhibendi ova, & lacticia.

V. An preceptum de utroque epularum genere non miscendo dies quoque Dominicos Quadragesimales complectatur?

Affirmatur completi.

VI. Utrum hac lex ad eos quoque pertineat, qui ex Bulla Cruciatæ edere possunt ova, & lacticia?

Rescribimus: Nihil in prænuñciatis nostris Apostolicis literis statutum esse, quod respiciat gratiosum Cruciatæ Diploma. Quare, qui eo gaudent, illius tenorem strictè, & consideratè perpendant, ex ejusque sententia se gerant. Caveant autem, ne inani quapiam exultatione sese solutos esse arbitrentur præscriptis ibi legibus.

VII. Utrum memorata duo precepta urgeant extra Quadragesimam?

Respondetur: urgere extra Quadragesimam utrumque preceptum; illud scilicet unica comestionis, cum reliquis legibus in secundo, & tertio ad hac postulata responso expressis; & alterum non permiscendi epulas licitas cum interdicitis, ut in quarto postulato definitum est.

§. 2. Habes, Venerabilis Frater, penitus explicatum quicquid apud vos ex nostris sapius nuncupatis Apostolicis literis dubitationem attulisse scribis. Qua quidem in re laudavimus consilium tuum interroganda suprema Romanæ Sedis, ut libero, & non vacillanti gressu ad oves sana doctrina imbuendas incedere Pastores queant, in istoque tuo suscepto consilio agnovimus Hispanam religionem, nihil sibi tutum, nisi è Divi Petri Cathedra acceptum, reputantem; qua splendidissima gloria tantum nomen, & incorruptæ Fidei fructum Hispania sibi peperit.

§. 3. Cavendum autem vobis est (idque plurimum ad te pertinet, qui illustris Archiepiscopi, & Inquisitoris geris præcipuum munus) ne in expendendis Apostolicæ Sedis Constitutionibus, pro nimia exhauriendi argumenti sollicitudine, nullus fiat disserendi ambigendique modus. Sedula deinde opera conferenda, ut istiusmodi dubia, quæ facile, pro ingeniorum varietate, disputando emergunt, penitus inter vos dirimantur, ne diuturna unquam disceptatione fluctuent animi; præsertim cum Constitutiones ipsæ Apostolicæ scopum, quò tendunt, apertè demonstrant, & illuc promptè dirigi potest quicquid dubitando interturbare videatur. Id si animadvertissent, qui de præfenti negotio plura dubitarunt, nodum sibi exolvissent. Parebat enim nihil aliud Nobis in animo fuisse, quam cohibere vivida nonnullorum Theologorum ingenia, qui nimium sacri jeju-

nii fines prætergressi, & non parum oblitè illud ad retinendum in officio corpus divinitus institutum, hosti huic spiritus intensissimo blandiebantur. Statim siquidem comperissent, quid in propositis quæstionibus constituendum esset; nec tibi molestiam exhibuissent, nec Nobis, quos gravissima undique circumstant cura, non parum temporis occupasset: quod tamen pro singulari nostro in vestram gentem studio, atque amore, libenter impendimus ad rectum vobis iter monstrandum, in posterum simul præcaveres, quomodo in huiusmodi quæstionibus firmare gressus vestros in promptu sit.

§. 4. Reliquum est, Venerabilis Frater, ut tibi, quod facimus ex animo, præcipua benevolentia nostræ pignus, Apostolicam Benedictionem peramanter impertiamur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 8. Julii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

J. Vincentius Lucchesinus.

Dat. die 8. Julii 1744.

De Indultis Apostolicis eligendi Confessarium ab Ordinario approbatum, pro absolutione a criminibus, aut censuris reservatis, &c.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICA Indulta, quamvis prudenti Romanorum Pontificum dispensatione concessa, ad Christiani Populi profectum, & promovendam animarum salutem plurimum conferre non dubitemus: si tamen eorum interpretatio ingeniorum liberius opinantium licentia permittatur; unde in sensu a mente, & voluntate concedentium alienos detorqueantur; eadem in Ecclesiasticæ Disciplinæ detrimentum, & ipsorum Fidelium periculum atque perniciem, perverso hominum abusu, traduci posse veremur. Quapropter, pro ea, quam Dei nutu suscepi-mus, sanctissimarum Ecclesiæ Legum custodia, & flagranti, quo tenemur, studio, de universo Christi grege ad æternæ beatitudinis metam securius dirigendo, non solum recte constitutas a Patribus agendi regulas in dies magis magisque constabile fatagimus; nullam prætermittentes occasionem intemeratæ disciplinæ observantiam Catholicis omnibus præscribendi & commendandi; verum etiam Indultorum ab hac eadem Apostolica Sede benigne concessorum certos indicare limites, & tutam ipsorum formam usumque præfinire, juxta nostram & Prædecessorum nostrorum, quorum auctoritate prodierunt, mentem & voluntatem, opportunum in Domino judicamus.

§. 1. Sanè hanc providentiam, si quod aliud Indultum, illud in primis postulare videtur, quod Sedes Apostolica, vel cunctis Christianidelibus, per universalis Jubilæi Literas, vel nonnullarum Regionum Incolis, per Bullam, ut appellantur Cruciatæ, vel certis Universitatibus, aut Sodalium seu Confratrum cœtibus, per specialia privilegia, elargiri quandoque consuevit facultatem eligendi sibi unum quempiam Confessarium ex approbatis ab Ordinario ad Confessioneam audiendas, qui eos a culpis, criminibus, & censuris, alioquin reservatis, absolvere valeat: Etenim eo periculosus in usu Indultorum hujus generis erratur, quo gravior in iisdem agitur negotium, Sacramenti nimirum Poenitentia, lapsis post Baptismum ad salutem prorsus necessariam, valida ac legitima administratio, ejusdemque respectivè susceptio.

§. 2. Et quidem fel. record. Prædecessor Noster Innocentius Papa XII. ex delatis ad se nonnul-

Prozium. Pontificis cura in præcavendo abusu Indultorum Apostolicorum.

Præsertim quoad facultatem eligendi Confessarium.

Innocentius XII. damnat falsas opt.

Observatiam Sedi Apoft. exhibitam commendat.

Certam normam demonstrat ad coercendam optandam licentiam.